

Vendég: BÖJTE CSABA

ferences rendi szerzetes, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány alapítója. Rendszeres vendége kávézónak, hiszen a Nem Adom Fel Alapítvánnyal régóta ápol szoros kapcsolatot. A belépés ingyenes, de az eseményen való részvételhez regisztráció szükséges a kávézó telefonszámán (06/30 434-06-65). Köszönjük!

Civilként autóvillamosági szerelőnek tanult, majd miután ezt a szakmáját feladta, egy évig élt és dolgozott bányászként a Hargitán. Ezzel a döntéssel, akaraterejét próbára téve, lelkiükben már a papi pályára készült.

Édesapja költő volt, s egy verse miatt a Ceaușescu-rezsim bírósága hét évi börtönre ítélte, ahonnan négy és fél év múlva szabadult. A börtönben elszünetelt kínzások és egyéb megpróbáltatások következtében szabadulása után másfél hónappal meghalt. Csabának ez alapvető momentum volt annak megértésében, hogy a baj nem az emberben, hanem a tudatlanságban lakozik. Ennek hatására döntötte el, hogy pap lesz.

A ferences rendbe még a Ceaușescu-diktatúra alatt, 1982-ben jelentkezett, a legnagyobb titokban. Tanulmányait Gyulafehérváron és Esztergomban végezte. 1989-ben pappá szentelték.

Több helyen eltöltött papi szolgálata után 1992-ben Dévára helyezték, ahol jelentős fordulatot vett az élete. Oltalmába fogadott néhány utcagyereket, és a lakatot leverve az elhagyott és évtizedek óta üresen álló ferences kolostorba költöztek. A román hatóságok elleneztek ezt a lépését, és többször felszólították az épület elhagyására. Bőjte atya válasza az volt, hogy a gyerekeket rakják az utcára a rendőrök. Ez nem történt meg.

Az árvákat befogadó szerzetesnek hamar híre ment Déván. Mára tevékenységét elismerik Erdélyben, Romániában és Magyarországon is. Életfeltételek biztosításán kívül tanítással is foglalkozik, melybe vallási és erkölcsi nevelésük is beletartozik.

LELKI ADOPTÁLÁS SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPÁTÓL

Az életvédelem különösen fontos volt a nagy lengyel pápa számára, ami megmutatkozott lelképásztori törekvéseiben és tanításában egyaránt. Határozottan kiállt a magzati élet védelméért. EVANGELIUM VITAE kezdetű enciklikája bibliai alapokon fejt ki az életvédelem legfontosabb kérdéseit a mai világban.

Fontos szerepe volt a lelki adoptálás imájának terjesztésében is, bár nem közvetlen formában. Amikor a mozgalom országos központját a lengyel pálos atyák Jasna Górára helyezték, 1994-ben a kolostor perjele levelet írt a Vatikánba, amelyben a Szentatya áldását kérte az imamozgalomra. Ettől kezdve az ima páratlan gyorsasággal terjedt nemcsak Lengyelországban, de az egész világon. Jelentős szerepe lehetett ebben annak is, hogy a világhírű kegyhelyet évente több millió zarándok keresi fel, a mozgalom történetét jól ismerő szervezők mégis hittel vallják, hogy a Szentatya áldása fordulópontot jelentett az ima terjesztésében. Emlékeztetőül: maga a lelki adoptálás eredetileg Fatimában született, a jelenések kapcsán, de ezen a szintén jelentős kegyhelyen gyakorlatilag nem tudott megerősödni. Lengyelországban 1987 óta próbálták terjeszteni a pálos atyák és életvédők közösségei, de emberi erővel - saját visszaemlékezéseik szerint - alig értek el eredményeket. Szent II. János Pál pápát így a Szűzanya után joggal tekinthetjük a lelki adoptálás talán leghatékonyabb égi pártfogójának. **Ps: 9-én (h) a 176-i misén lesz lelki adoptálás! Rodek Marikánál jelentkezzenek erre!**

FELTÁMADT KRISZTUS!

Ezzel kezdte Tóni atya a Húsvét vasárnapi misét. Valóban feltámadt! Zúgott a hívek válasza? Jó lett volna, de sajnos nem. Elég sivár volt a nagybőjt, valahogy nem találtam a" közös ne-

vezőt" az eseményekkel, ill. Istennel. Amolyan száraz időszakban vagyok, csak úgy sodort az ár és én hagytam. Sokszor még az imádságot is, a misére menetelt is kényszernek éreztem. Ettől még rosszabbul lettem. Igazán a nagyhét történéseibe se tudtam bekapcsolódni. Erre a misére sem a szívem vitt, hanem csak a lábaim. Ezek után még én magam se értettem, hogy jött ki az én számon hangosan és örömmel a válasz: Valóban feltámadt!

Mise előtt megbeszéltük, hogy én olvasom majd az olvasmányt, ami az ApCsel 10,34a.37-43: *"Abban az időben Péter szólásra nyitotta ajkát, és ezeket mondta: „Ti tudjátok, hogy mi minden történt Galileától egészen Júdeáig attól kezdve, hogy János hirdette a keresztséget: Hogyan kente fel az Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal. Ő pedig, ahol csak járt, jótetteket vitt végbe, és meggyógyított minden ördögtől megszállottat, mert vele volt az Isten. Mi tanúi vagyunk mindannak, amit Júdea egész területén és Jeruzsálemben tett. Keresztre feszítették, de harmadnap feltámasztotta Isten, és látható alakban megmutatta őt, ha nem is az egész népnek, de az Isten által előre kijelölt tanúknak, vagyis nekünk. Mi ettünk és ittunk vele, miután feltámadt a halálból. És ő megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek és tanúsítsuk, hogy ő az, akit Isten az élők és holtak bírájává rendelt. Minden próféta tanúságot tesz arról, hogy aki hisz benne, elnyeri bűnei bocsánatát."*

Felolvastam ezt, és úgy éreztem, mintha jelen lettem volna az eseményen, mintha nekem szólna, hogy vegyem már észre, hogy mi történt! Annyira éreztem az Isten szeretetét, hogy viszszaemelve a helyemre már a könnyeim kezdtek folyni.

Tóni atya a prédikációja előtt kihívta a gyerekeket, megkérdezte tőlük, mit gondolnak mennyire szereti őket az Isten? Mutassák meg! Próbálták mutatni a kezükkel, gondoltam ezt nehéz lesz megmutatni. Majd kezdődött a prédikáció. Elhangzott egy kérdés a hívek felé is: Van-e tapasztalatunk az élő Istenről?

És ekkor "esett le a tantusz ". Azt éreztem mindjárt odamegyek és elmondom, amit épp eközben éltem meg, hogy mennyire szeret az Isten, hogy még ebben a "lepusztult " hozzá hűtlenné vált, Őt elutasító állapotomban is képes engem szeretni és átölelni. A padon előttem kitéve ezt olvastam: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt,87,7) Újabb megerősítés.

Bár 40 napig nem sikerült igazán Istennel kapcsolatban lennem, a nagybőjt alatt nem sokat "profitáltam", de Isten "elintézte", egy óra alatt, hogy a lelkemben meghalt Jézus, de a mai misén, **VALÓBAN FELTÁMADT** számomra. *Landesz Gyuláné*

AZ ÉLET IGÉJE – 2018. április

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van.” (Jn 6, 47)

Ez a mondat egy hosszú párbeszéd része Jézus és a tömeg között, amely látta a kenyérszaporítást és követte őt, talán csak azért, mert további anyagi segítséget remélt. Jézus a közvetlen szükségletekből indult ki, lassan vezette a beszéd fonalát és jutott el egészen a küldetéséig: az Atya küldte őt, hogy igazi életet adjon az embereknek, örök életet, azaz Isten életét, aki Szeretet. Palesztina útjain járva Jézus odaáll azok mellé, akikkel találkozik, nem utasítja el az embereket, ha ételt, vizet, gyógyulást vagy bocsánatot kérnek tőle. Sőt, osztozik minden szükségletükben, és új reményt ad mindenkinek. Ezért kérhet aztán tőlük egy további lépést, ezért hívhatja meg azokat, akik hallgatják őt, hogy fogadják be azt az életet, amit kínál, lépjenek mélyebb kapcsolatba vele, higgyenek és bízzanak benne.

Az evangéliumnak ezt az igéjét magyarázva Chiara Lubich így ír: *„Jézus itt az ember legmélyebb vágyára válaszol. Az ember az életre lett teremtve, és minden erejével azt keresi. De a legnagyobb tévedése, hogy a teremtményekben keresi, a teremtett világban, ezek pedig végesek, mulandóak, nem tudnak igazi választ adni az ember keresésére... Egyedül csak Jézus tudja csilapítani az ember éhségét. Egyedül ő tud életet adni, mely nem*

hal meg, mert Ő maga az Élet.”

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van.”

A keresztény hit mindenekelőtt a személyes találkozás gyümölcse Istennel, Jézussal, aki nem vágyik másra, mint hogy a saját életéből részesítsen bennünket.

Jézusban hinni azt jelenti, hogy követjük példáját, és nem magunkkal törődünk, a félelmeinkkel, saját behatárolt programjainkkal, hanem mások igényeivel foglalkozunk: a konkrét szükségleteikkel, mint a szegénység, a betegség, a kizártság; de főleg arra szenteljük figyelmünket, hogy az emberek meghallgatásra vágnak, arra, hogy osztozzunk az érzéseikben, és hogy befogadjuk őket.

Ily módon az életünkkel tudjuk átadni másoknak azt a szeretetet, amelyet ajándékba kaptunk Istentől. Ő pedig azért, hogy megerősítsen utunkon, itt hagyta hatalmas ajándékul az Eucharisziát, a szeretet jeleként, mely önmagát adja, hogy a másikat éltesse.

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van.”

A nap folyamán sokszor bízunk a körülöttünk lévőkben: a tanárban, aki a gyerekeinket oktatja, a taxisofőrben, aki a megadott címre visz, az orvosban, aki kezel... Nem lehet bizalom nélkül élni, amely idővel aztán megerősödik az ismeretség, a barátság, a kapcsolat elmélyülése során.

Hogyan éljük tehát az élet igéjét ebben a hónapban?

Chiara a továbbiakban arra hív, hogy újra egészen Jézust válasszuk és csatlakozzunk hozzá: „... *Most már tudjuk, hogy mi az utunk: ... váltsuk valóra különös odaadással azokat az ígéit, amelyek az élet különböző körülményei közt eszünkbe jutnak. Például találkozunk egy felebaráttal? »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat« (vö. Mt 22,39). Fájdalom ér? »Aki követni akar, ... vegye fel keresztjét« (vö. Mt 16,24), stb. Így Jézus igéi megvilágosítanak, igazsága, ereje és szeretete bennünk fog élni. Egyre inkább vele fogjuk élni az életünket, mindent vele együtt teszünk. És a ránk váró testi haláltól sem ijedünk meg, mert Jézussal már megkezdődött bennünk az igazi élet, mely nem hal meg soha.”*

Letizia Magri